

I det djupaste mörkret finns det ett hopp om nytt liv

Biskop Martin Modéus text avslutar stiftssidans fasteserie. Alla bidragen finns på stiftets hemsida.

Kyrkoåret är en av Guds stora gåvor till kyrkan. Med mild hand ledsagas vi genom trons historia tillsammans med trons människor. Vi ställs inför dilemman, glädje och sorg och livets alla omständigheter.

Tillsammans med våra vänner genom Bibelns och kyrkans historia upplever vi och återupplever vi varje år det mänskliga livets alla aspekter. Gamla erfarenheter blir nya när vi återvänder till dem efter att ha lagt ytterligare ett år till vår levnad. Fastan är i sig ett koncentrat av livets utmaningar. Nu närmar sig årets fastetid sitt slut.

I **FASTETIDEN** går vi, nästan bokstavligen, upp till Jerusalem. I askonsdagens gudstjänst – vare sig vi var där eller inte – började vi vandra, med askans korstecken på våra hjärtan. Livets förgänglighet och korthet tecknades över våra liv. Och genom fastans berättelser slöt fler och fler av våra bibliska vänner upp vid vår sida i vandrigen.

Med Jesus fördes vi ut i öknens frestelser på första söndagen i fastan och ställdes inför de svindlande faror som självcentrering, maktlystnad och tillbedjan av falska gudar ständigt hotar människan med. I Jesu ständaktighet speglade vi vår egen bräcklighet. Kanske såg vi att det är vid hans sida som vandrigen blir trygg. En förebild i honom som inte föll. Vi sluter upp vid hans sida och vandrar framåt.

Med kvinnan från trakten kring Tyros och Sidon kom vi med kroppslig och själslig nöd till Jesus. Hon slöt upp vid vår sida och visade att tron ibland vågar mer än vad vi förstått. Hennes berättelse mötte vi på andra söndagen i fastan. Ur nöden får vi ropa, även om vi tror att vår tro är fåfäng. Med eller utan de livets demoner som plågar oss får vi vandra vidare vid Jesu sida. Och jag ville samtala med kvinnan: hur vågade du sätta så mycket på spel? Vagar jag?

Getsemane trädgård vid foten av Olivberget i Jerusalem anses traditionellt vara den plats där Jesus och hans lärjungar bad kvällen före korsfästelsen.

FOTO: LINDA MICKELSSON/IKON

Tredje söndagen i fastan ställde oss i kampen mot ondskan. Nu ville jag kanske pröva kvinnans frimodighet – genom att öppna munnen lite tydligare mot världens orättvisor. Eller att räcka ut händerna lite tydligare i den nöd som ständigt är närvarande omkring oss. Och Jesu uppmaning att öva oss i att skilja på gott och

ont är värd att ta på djupaste allvar. Den rustar till handling när Guds rike är hotat, vare sig det är i stort eller i smått.

BOKSTAVLIGEN KOM en sådan händelse i midfastosöndagens evangelium. Maten var slut – och där kom den lilla pojken med sina fem kornbröd och två fiskar. Tänk

dig att vi sitter där, bildligt, i folkhavet och ser hur någon vågar gå ut över sina egna gränser och räcka det han hade. Inte skulle det räcka, men han gav det ändå. I fastans vandring – i livets vandring – ger vi av vårt eget för att den gemensamma resan ska bli dräglig. Och vi tar emot av andras gåvor.

Och så kommer femte söndagen i fastan, den som vi inte firade i år, eftersom det då var Jungfru Marie bebådelsedag, den söndag som låter konflikten explodera och Kajafas utropar att det är bättre att en dör för folket än att hela folket går under. Här någonskans började modet svika hos lärjungarna. Vi som vandrat med Jesus börjar dra oss undan. Det skär i hjärtat när priset börjar bli synligt. Palmsöndagens hurrarop och sånger kommer inom kort att förvandlas till förbannelser och tragedi.

FASTETIDEN NÄR fram till livets Jerusalem i stilla veckan. Där möter vi livets slut, och alla de mänskliga strider vi ställs inför binds samman. Sorg och glädje, smärta, ovisshet, hat, mod, feghet, förtvivlan och hopp. Och slutligen döden.

Kyrkan lever genom sina symboler. Men det är inte bara kyrkan. Så är det för oss alla. Det är ett mänskligt behov att hänga upp sitt liv på handlingar, sånger, berättelser och delade erfarenheter, inte bara i den lilla gemenskapen utan också den stora.

Den stora berättelsen om fastans livsvandring är en av de mest delade i världshistorien. Det finns en handlingarnas fasta: avståndet av mat och dryck och andra saker. Men syftet är det viktiga: att kliva några steg djupare in i livet, i delandet av livsvillkoren med den stora mänsklighet som vi alla är del av. Det är en tankens och sinnets delande, men också en händernas och handlingens delande. Inte bara i fastans tid utan varje dag. Det är detta som symbolerna och berättelserna försöker lära oss.

Påskan kommer, och den kommer på livets alla plan. Påskan är en naturens uppståndelse, en mänsklighetens uppståndelse och, av Guds nåd, också en uppståndelse som sträcker sig utöver det synliga mänskliga livet. Fastan slutar vid en stängd grav, men också i fastetidens allra djupaste tid anar vi en sten på glänt, och det som finns där bakom är inte mörker utan ljus.

MARTIN MODÉUS
biskop Linköpings stift